

Legătura indisolubilă dintre poporul român și pământul strămoșesc

Istoria noastră națională demonstrează existența unei strânse legături între poporul român și pământul străbun, un profund atașament al neamului nostru față de vatra strămoșească din spațiul carpato-danubiano-pontic. Această legătură indestructibilă dintre poporul român și glia sa străbună a constituit întotdeauna izvorul dragostei față de PĂRIE și al eroismului românesc, afirmat cu hotărâre în cele mai dramatice momente din frământata istorie a românilor.

O trăsătură fundamentală a istoriei poporului român este lupta sa permanentă pentru libertate, independență și unitate națională.

Spațiul geografic și etnic românesc, cuprins între Tisa, Nistru, Dunăre și Carpații Păduroși este un spațiu unitar și armonios alcătuit cu un relief variat, înzestrat de natură cu bogate resurse, cu cele mai frumoase peisaje și cu climat prielnic, care oferă cele mai favorabile condiții de viață și activitate economico-socială. Simion Mehedinți, fondatorul geografiei românești moderne, scria: "Pământul românesc este rotund ca o medalie, în centru cu stema Carpaților. Pe un pământ atât de unitar. Acesta este neamul românesc".

Cu toate condițiile naturale dintre cele mai favorabile, cu toate bogățiile naturale dintre cele mai variate și mai abundente, poporul nostru are o istorie foarte frământată, o istorie de luptă și jertfă, caracterizată prin multiple momente cruciale, când s-a aflat în primejdie însuși dreptul său la existență. Se pune astfel justificata întrebare: de ce acest popor, care a luat naștere pe un pământ atât de bogat, are totuși o istorie atât de frământată, caracterizată printr-o luptă continuă cu arma în mână?

Explicația ne este oferită de așezarea geografică a pământului românesc. Cronicarul Grigore Ureche scria că țara noastră este situată "în calea răutăților", iar poetul Octavian Goga aprecia așezarea pământului românesc ca o "tragedie geografică". "Pe acest pământ s-a depănat viața noastră veac după veac, sub aspre lovituri ale sorții, aici s-a jucat drama noastră stropită cu belșug de lacrimi și sânge în două mii de ani". Referindu-se la aceeași problemă, marele nostru istoric Nicolae Iorga scria: "Așezați unde

suntem, în bătaia tuturor vânturilor ca și cum ne-ar fi fost menirea să stăm de strajă în fața și împotriva celor mai sălbătice vijelii, toată viața noastră de două mii de ani n-a fost altceva decât o trântă cu primejdia".

Comentând trecutul frământat al poporului nostru și marile bătălii desfășurate pe teritoriul țării, poetul Alexandru Vlahuță scrie: "O luptă a fost aproape toată viața noastră și un câmp de jaf și de măcel pământul țării... Vijelii cumplite au trecut peste noi, la toate le-am ținut piept și nu ne-am dat și aici am stat. Ca trestia ne-am îndoit în vânt dar nu ne-am rupt. Și-am rămas stăpâni pe moșioara noastră. Știe numai bunul Dumnezeu cu cât sânge ne-am plătit pământul acesta, scump tuturor românilor, scump pentru frumusețile și bogățiile lui, scump pentru faptele mărețe și înălțătoare care s-au petrecut pe el".

Unitatea poporului român care locuiește răspândit în diferite regiuni ale țării, atât în incinta cetății Carpaților, cât și în exteriorul ei, este prezentată de poetul George Coșbuc ca pe un stejar cu tulpina și crengile lui: "Toți la un loc - scrie poetul - noi suntem un singur neam, cu o singură limbă, cu un singur gând și un singur dor. Noi ne numim: munteni, moldoveni, ardeleni, bănățeni, crișeni, maramureșeni, bucovineni, basarabeni, dobrogeni, dar toți suntem români. Același pământ ne ține, același vânt ne bate și când suferă o creangă suferă întreg stejarul."

Așezarea geografică a țării noastre într-o zonă de mare tranzit internațional are o mare importanță geostrategică. Este o zonă în care se întretaie importante drumuri internaționale, care leagă nordul cu sudul Europei și vestul cu estul continentului, precum și cu Mediterana și Orientul Apropiat.

Spațiul geografic românesc situat la zona de intersecție a unor drumuri internaționale, datorită marilor sale resurse naturale, a devenit treptat, de-a lungul veacurilor, zone de confruntare a multor interese străine. Din păcate, însă, aceste mari drumuri internaționale care se întretaie aici, constituie, totodată, și direcții strategice de invazie dinspre toate punctele cardinale. Astfel ne putem explica motivele pentru care meleagurile noastre au fost mereu

răvnite și încălcate formând obiect de atracție și o zonă de trecere un imens șir de invadatori străini, care s-au perindat pe aici de-a lungul a peste două mii de ani.

După constituirea statelor românești feudale - Țara Românească, Moldova și Transilvania - spațiul românesc a fost permanent răvnit și deseori încălcat de regatele imperiale feudale vecine, în conflictele dintre ele se concretizau în operații militare care se desfășurau pe teritoriul românesc. Poporul nostru a fost astfel silit să suporte consecințele tragice ale transformării țării în teatru de război pentru armatele străine.

În timpul șirurilor de războaie dintre imperiile vecine, țările române erau în mod sistematic ocupate de armatele acestora, părți importante din trupul armonios al patriei noastre erau acaparate în mod samavolnic de armatele străine, impunând poporului român frontiere nedrepte, urmând să-l dezbină și să-l subjuge. Poporul român nu a suportat niciodată umiliția și nici stăpânirea străină. El a rămas întotdeauna dărz și neînfricat în fața furtunilor istoriei și a înfruntat cu bărbăție pe invadatori, luptând pentru libertate, independență, reîntregirea teritoriului și făurirea unității sale naționale.

Românii nu au răvnit niciodată la cucerirea de teritorii străine sau la subjugarea altor popoare. Numeroasele războaie pe care au fost nevoiți să le poarte, au fost drepte, de apărare a dreptului la existență, a ființei de stat, a gliei strămoșești.

Datorită înțelepciunii, devotamentului și vitejiei unui șir de voievozi și mari comandanți de oști din trecut, poporul român, prin luptă și jertfă, a reușit să-și păstreze ființa de stat și a știut să se afirme între celelalte popoare europene. Suntem singurul popor autohton și statonic în sud-estul continentului, care și-a păstrat, fără întrerupere, ființa de stat, deși a fost silit să trăiască secole de-a rândul în trei state distincte, suportând, totodată, amputările teritoriale care ne-au fost impuse în decursul istoriei.

În lupta sa necurmată însă de-a lungul vremurilor, poporul român s-a sprijinit pe oștire, biserică și școală, instituții fundamentale care i-au asigurat forța materială și morală în cele mai grele împrejurări.

Spitale militare la Botosani în Războiul reîntregirii României

Că jertfa românilor în anii Primului Război mondial a fost uriașă o denotă și existența a numeroase spitale militare aici, la Botoșani, înființate în condițiile unei maxime precarități materiale, sociale și militare, în condițiile unei avalanșe de răniți și afectați de tifos exantematic și nu numai. O privire în urmă, către Botoșanii acelor vremuri, ne trimite la un tablou al unui oraș în care mai totul fusese transformat în spitale militare, incluzând aici școli, biserici, sinagogi, Teatrul "Mihai Eminescu", Clubul Comercial ș. a.

Astfel, rând pe rând, ca o dramatică filă a istoriei locurilor, Botoșanii și-au format o salbă de spitale militare, într-un efort omenesc și românesc de refacere, de redare a sănătății și puterii de luptă a bravilor ostași români, suprasolicitați și jertfa în luptele cu un inamic puternic, necruțător. Între primele spitale militare care au început să funcționeze se află Institutul "Sofian" din strada Vânătorilor din Botoșani. Renumitul Liceu "A. T. Laurian" s-a înscris, la rândul-i, în salba spitalelor militare. O consemnare a unui marcant absolvent al său, ulterior adjunct de primar de Botoșani, Eugen G. Neculau, confirmă cât se poate de bine fapta - "Liceul "Laurian" și-a cedat clădirea pentru spital. Întâmplarea a făcut ca, oferindu-mi serviciile Crucii Roșii, să fiu chiar în administrația Spitalului 280 "Liceul Laurian". Am văzut în sălile, în care timp de opt ani trăisem neuitatele clipe de elev, paturi nenumărate, unul lângă altul, luând locul pupitelor, adăpostind suferința glorioasă a celor ce fără șovăire căzuseră răniți, luptând pentru România mare. Am dus atâția morți la groapă...". Fără îndoială, locația Spitalului 280 la "Laurian" a servit un scop benefic, înalt, umanitar, patriotic, cât l-a servit, pentru că localul Liceului avea să fie cedat, ceva mai târziu, Intendenței Armatei a 9-a Ruse, act fatal, care a dus la mistuirea acestui faimos locaș al învățământului botoșănean. Același Eugen G. Neculau consemnează dramaticul episod: "Iar într-o amiază de Sfântul Neculai, ne-a fost dat să trăim una din cele mai dureroase zile, ca cetățeni botoșăneni și foști elevi ai liceului. / Limbi roșii de foc îi spintecau acoperișul, de pretutindeni, pentru a face să dispară urma necinstei celor cuprinși de spazmurile nebuniei bolșevice."

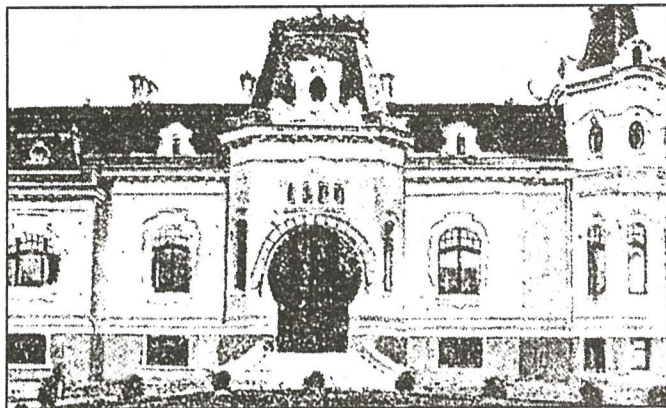
Ne mutăm, la rândul-ne, la altă locație spitalicească - la Externatul Secundar (Liceul) "Carmen Sylva" din Botoșani. Aici, mai din vreme, Comitetul central sanitar, hotărâse, cu aprobarea Ministerului Instrucțiunii Publice, în caz de mobilizare, transformarea școlii în spital, având să funcționeze ca Spitalul nr. 284.

Continuând enumerarea, spitale militare ființează la Școala de fete nr. 2, unde avea să moară subl. Gh. Graur, din Todireni, de febră tifoidă, la 11 aprilie 1917; la Sinagoga Botoșani - Spitalul nr. 40 Rm. Vâlcea; la Școala Israelită de Băieți nr. 2 - Spitalul Botoșani nr. 381; la școala Israelită de Băieți nr. 1 - Spitalul nr. 380; la locația din strada Armeană nr. 11 - Spitalul Călărași nr. 299; la Școala nr. 1 de Fete - Spitalul nr. 318; la Cinematograful "Popovici", Spitalul "I. Mavromati", la Biserica Sf. Gheorghe ș.a. - alte spitale militare.

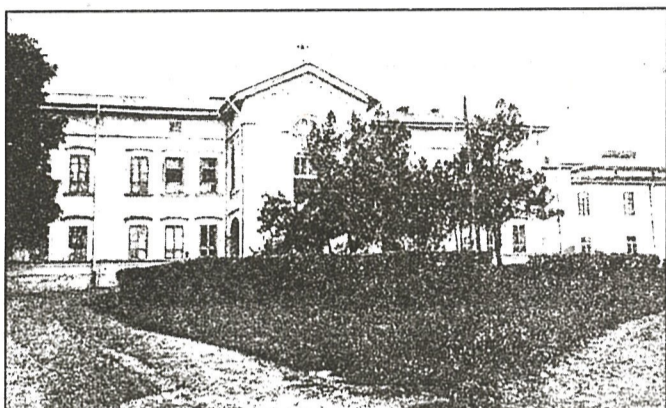
Fie și o succintă trecere în revistă a spitalelor militare ce au ființat la Botoșani în anii Războiului Reîntregirii României, ca aceasta, face dovada, și din acest punct de vedere, a implicării botoșănenilor într-un moment epoeic al Istoriei Românilor, culminând cu Marea Unire din 1918, adăugându-se atâtor alte evenimente care compun frumoasa, marea și zbuciumata istorie a Țării și a acelor locuri, slujind mereu NEAMUL ROMÂNESC.

Ionel BEJENARU

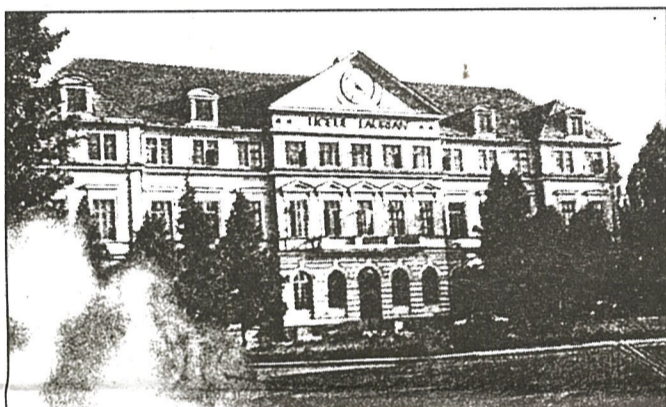
Instituții din Botoșani care au devenit locații de spitale militare

Institutul "Sofian"

Spitalul Comunal "I. Mavromati"

Liceul "A. T. Laurian"

Botoșăneni de marcă - Susținători ai idealului MARI UNIRI din 1918

Avocatul I. P. Darie

Institutorul Constantin Iordăchescu

Profesorul Petre Irimescu

Avocatul Ramiro Neculau

Avocatul Ramiro Savinescu

Revoluția rusă din februarie 1917 a stimulat puternic conștiința națională a românilor din Basarabia și voința lor de a se uni cu România. Proclamarea de către mișcarea revoluționară din Rusia a principiilor privind dreptul popoarelor la autodeterminare a favorizat crearea la 3/16 aprilie 1917 a Partidului Național Moldovenesc, în al cărui program se preconiza ca Basarabia "să-și cârmuiască singură viața ei dinăuntru ținând seama de drepturile naționale ale tuturor locuitorilor ei".

Populația din Basarabia a primit cu însuflețire programul acestui partid, care avea cea mai largă bază de masă, în rândurile sale numărându-se învățători, meseriași, țărani, preoți etc.

Alături de el mai acționau și alte partide și grupări politice revoluționare și democratice. În tot cursul anului 1917 ca și în primele luni ale anului 1918 pe teritoriul Basarabiei s-au desfășurat numeroase acțiuni politice care au pregătit marele act al unirii acestei provincii românești cu patria-mamă.

Astfel, la 18 aprilie / 1 mai 1917 comitetele revoluționare ale soldaților români din fosta armată țaristă împreună cu Partidul Național Moldovenesc au organizat o adunare la care au luat parte 10.000 de ostași. "Țara Basarabiei - se spunea într-una din hotărârile adoptate atunci - să nu se mai ocârmuiască decât prin aleșii ei, care vor întocmi Sfatul Țării".

La Chișinău au avut loc în luna mai congresul țăranilor, apoi, în iunie, cel al corpului didactic din Basarabia, care s-au pronunțat pentru o largă autonomie teritorială și politică, pentru reformă agrară, pentru învățământ în limba maternă. Tot acum a luat ființă Sfatul împuterniciților soldaților și ofițerilor moldoveni de pe frontul românesc, organ central de coordonare a activității tuturor organizațiilor ostășești moldovenești din toată Rusia. Din inițiativa acestui organism, la 20 octombrie/2 noiembrie 1917 s-a organizat la Chișinău Congresul soldaților moldoveni la care au participat aproximativ 800 de delegați reprezentând peste 250.000 de ostași de pe toate fronturile. Una din cele mai importante rezoluții adoptate la acest congres a fost aceea referitoare la declararea autonomiei teritoriale și politice a fostei gubernii a Basarabiei și la crearea Sfatului Țării.

Într-un climat de adevărată efervescență revoluționară, la 21 noiembrie/4 decembrie 1917 și-a deschis lucrările Sfatul Țării, organ suprem de conducere compus pe baze reprezentative din 105 români, 15 ucraineni, 14 evrei, 7 ruși, 2 germani, 2 bulgari, 8 găgăuzi, 1 polonez, 1 armean, 1 grec, proporțional cu numărul populației în ansamblu. "Declarația solemnă" a Sfatului Țării, care se întemeia pe principiile enunțate în Declarația drepturilor popoarelor din Rusia proclamată de Marea Revoluție Socialistă din Octombrie, arăta: "Basarabia, sprijinindu-se pe trecutul său istoric, se declară de azi înainte Republica

Democratică Moldovenească care va intra în alcătuirea Republicii Federative Democratice Rusești, ca părtaș cu aceleași drepturi".

După încheierea armistițiului de la Brest-Litovsk și sistarea ostilităților pe frontul de răsărit, o puternică criză s-a declanșat pe teritoriul Basarabiei. Numeroase trupe rusești ca și foști prizonieri din lagărele din Germania și Austro-Ungaria se retrăgeau prin Basarabia spre Ucraina și Rusia, iar prizonierii germani și austro-ungari din Rusia plecau spre țările lor. Și unii și alții provocau numeroase dezordini, violențe și distrugerii, punând în pericol liniștea și avutul populației.

Date fiind aceste împrejurări grave, Sfatul Țării s-a adresat guver-

ne-am despărțit de Rusia". În atare împrejurări, se arăta în continuare, "ne proclamăm, în unire cu voința norodului, Republica Democratică Moldovenească slobodă, de sine stătătoare și neatârnată, având ea singură dreptul de a-și hotărî soarta în viitor".

Agravarea situației Republicii Democratice Moldovenești ca urmare a ultimatumului adresat de Ucraina guvernului român de la Iași, prin care se cerea retragerea în decurs de 48 de ore a trupelor române din Basarabia, ca și intrarea trupelor Puterilor Centrale pe teritoriul tinerei republici după pacea de la Brest-Litovsk au avut drept consecință o accentuare a luptei românilor basarabeni pentru unirea cu patria-mamă. "Noi - se scria în chemarea adresată de Comitetul Central al studenților români din Basarabia - socotim că mântuirea neamului nostru este numai în unirea tuturor fiilor noștri într-o singură țară. Noi de la străini nu mai așteptăm nimic; toată nădejdea ne-o punem în viața la un loc cu toți frații noștri români [...]. Noi vrem o Românie a tuturor românilor".

Unirea Basarabiei cu România

nului român de la Iași cerând ajutor militar imediat. Solicitățile respective au constituit obiectul dezbaterii de către factorii politici și militari de răspundere ai României inclusiv cu reprezentanți militari aliați și cu foruri de comandament ale armatei ruse.

La 8/21 ianuarie 1918, din ordinul guvernului român, Divizia 11 Infanterie, de sub comanda generalului Ernest Broșteanu, a trecut Prutul, intrând în Chișinău la 13/26 ianuarie. În momentul pătrunderii trupelor române peste Prut, generalul Constantin Prezan a adresat populației o proclamație. Detașamentele înarmate ruse și ucrainene, care primeau dispoziții de la Petrograd și Odessa, s-au retras peste Nistru.

La 24 ianuarie/6 februarie 1918, când toți românii sărbătoreau Ziua Unirii Principatelor, Sfatul Țării a proclamat independența Republicii Democratice Moldovenești. În Declarația dată la Chișinău în acea zi se spunea: "Republica Democratică a Ucrainei, vecina noastră de peste Nistru, s-a proclamat neatârnată și noi astfel

Întreaga suflare românească a împărțit sentimentele exprimate de chemarea studenților. Gazetele "Cuvânt moldovenesc" și "România nouă" au militat deschis pentru unirea Basarabiei cu patria-mamă. În aceste împrejurări istorice, la 27 martie/9 aprilie 1918, dând glas opiniei exprimate de masele largi populare, Sfatul Țării a adoptat hotărârea unirii Republicii Democratice Moldovenești cu România. Textul declarației de unire era redactat în următorii termeni: "Republica Democratică Moldovenească (Basarabia), în hotărârile sale dintre Prut, Nistru, Dunăre și Marea Neagră și vechile granițe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută și mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric și dreptului de neam, pe baza principiului că noroadele singure să-și hotărască soarta lor, de azi înainte și pentru totdeauna, se unește cu mama sa România. Hotărârea de unire a fost adoptată cu 86 de voturi pentru, 3 voturi contra (doi deputați ucraineni și unul bulgar) și 26 de abțineri, 13 deputați fiind absenți la vot.

Opinia publică românească a primit cu mare emoție și bucurie vestea adoptării Declarației de unire a Basarabiei cu România.

Prin decretul șefului statului român, semnat la 9/22 aprilie 1918, a fost promulgat actul unirii Basarabiei cu România, iar doi reprezentanți ai Sfatului Țării, Ion Incuț și Ciugureanu, au intrat în guvernul român ca miniștri fără portofoliu. Pentru administrarea provincială provizorie a Basarabiei a fost instituit un Consiliu directoral format din nouă persoane.

Actul de la 27 martie/9 aprilie 1918 a stimulat puternic lupta românilor din Transilvania, Banat și Bucovina, aflați sub jugul asuprii Imperiului austro-ungar, pentru eliberare națională și unire cu patria-mamă.

col. (r) Florea MACOVEI

Vatra Românească în conștiința veteranilor de război

Anul acesta am aniversat 15 ani de la înființarea Uniunii Vatra Românească. Cu această ocazie am avut și o șezătoare la Cercul Militar Botoșani, când Ansamblul artistic de cântece și dansuri "Ștefan cel Mare" și-a început programul cu un cântec pentru Vatra Românească.

I. Ta ta ta ta ta ta, ta ta ...

Trompetele răsună, răsună, răsună
Românii toți se-adună, se-adună,
se-adună

Vin în Casa Noastră
La Vatra Românească (bis).

II. Ta ta ta ta ta ta, ta ta ...

Trompetele răsună, răsună, răsună
Românii toți se-adună, se-adună,
se-adună

În frunte au un steag
Tricolorul drag. (bis)

III. Ta ta ta ta ta ta, ta ta ...

Trompetele răsună, răsună, răsună
Românii toți se-adună, se-adună,
se-adună

În față au cu spor
Drapelul Tricolor (bis).

IV. Ta ta ta ta ta ta, ta ta ...

Trompetele răsună, răsună, răsună
Românii toți se-adună, se-adună,
se-adună

În veci să trăiască
Vatra Românească (bis).
Cântecul a fost compus și dirijat de

subsemnatul.

Anul acesta 2005 are și el o semnificație deosebită în conștiința veteranilor de război, ca și a tuturor românilor. S-au împlinit 60 de ani de la terminarea celui de-al II-lea război mondial în Europa.

La 9 Mai am sărbătorit ziua aceasta a Victoriei împotriva fascismului. Am intrat alături de aliați să fim în rând cu cele mai civilizate popoare și să ne creăm un viitor frumos. Dar pentru că în alianță era și URSS, ne-a subjugat din nou câțiva ani buni, făcându-ne să ne blestemăm și ce aveam mai scump din cauza terorii comuniste. Aproape o jumătate de secol am suportat iadul comunist și când am scăpat de ei, am răsuflat ușurați și am rămas alături de prietenii noștri vechi: Franța, Anglia, SUA, ș. a., iar acum suntem și în N.A.T.O. și intrăm și în U.E.

Alături de Asociația Veteranilor de război avem Vatra Românească, Uniune ce ne unește conștiința și sufletul de români, gândindu-ne la viitorul patriei noastre dragi având crez versurile următoare:

"În cartea veșniciei scrie
Că țări și neamuri vor pieri
Iar scumpa noastră Românie
Etern, etern va înflori".

Luna decembrie are și ea o semnificație deosebită pentru noi că pe ziua de 1 decembrie sărbătorim cel mai mare eveniment din istoria neamului

românesc, Unirea cea Mare din 1918, iar în anul 1921, Ferdinand I s-a încoronat rege al tuturor românilor, rege al României Mari.

În timpul celui de-al II-lea război mondial am pierdut Basarabia care a trecut la Ucraina. În luna decembrie mai avem Crăciunul când nașterea Domnului ne îmbunează sufletele și inimile, făcându-ne să uităm pentru câțiva timp de toate neajunsurile epocii de tranziție și cearta politicienilor noștri, care se zbat pentru ciolan.

Noi, veteranii de război, suntem alături de Vatra Românească și "Cultul Eroilor", manifestându-ne dragostea de neam și țară prin participarea la diferite manifestări, parade, șezători, spectacole, folosindu-ne și de mass-media: radio, TV, ziare, reviste, afișe etc.

Fie ca Anul Nou, care vine, să fie un an mai bun, din toate punctele de vedere. Să ne pregătim liniștiți pentru intrarea în U.E., să fie înțelegere între politicieni, să ne păzească bunul Dumnezeu de calamități naturale, care în 2005 au făcut mare prăpăd în țară.

De Anul Nou să urăm tuturor:

"Anul Nou, anul ce vine
Să ne-aducă numai bine
Sănătate, bunăstare,
Mai mulți bani la fiecare
La mulți ani,
La mulți ani!"

Lt. col. (r) Ilie PASCAL,
veteran de război

ȘTIATI CĂ ...

● Cele șapte planete au notația și numele de origine la Memfis: Luna, Mercur, Venus, Soarele, Marte, Joe, Saturn. Ziua era împărțită în patru pătrate, fiecare consacrat uneia din aceste planete. Căutând tot a patra planetă, găsim zilele săptămânii.

● Sf. Gheorghe înseamnă în limba elină lucrător de pământ. Lucrătorul de pământ, cu ajutorul sulii soarelui, biruiește balaurul iernii și al inerției satului.

● Practicile vechi, păgâne, s-au îmbinat cu legea nouă a inimii.

● Prietenia e floarea cea mai rară în lumea aceasta și crește numai în grădinile lui Dumnezeu, unde nu se ofilește.

● Mânia omului bun e ca norul în fața soarelui.

● În liniștea asta care te înșală, curge ca oriunde fluviul răutății omenești.

● Cei din Rădășeni (Fălticeni), dacă o cioară le-a furat o prună, alungă pasărea până în nouă hotare, și acolo, cu sufletul la gură, strigă cu amar: să fie de sufletul tatei și a tuturor morților!

● Necazurile oamenilor au de multe ori mai multă măreție decât un deal prăpăstios. Rămâi înmărmurit în fața lor și nu-ți vine a crede.

● Un înțelept a spus că femeia poate trece prin multe prefaceri ca și prin multe iubiri și de fiecare dată se reînnoiește ca Luna.

HORA, LA ROMÂNII

Motto:

**Hai să dăm mână cu mână
Cei cu inima română**

(Vasile Alecsandri)

A fost o vreme când cu teamă
Ne aminteam de sărbători;
Vedeam în ele erezia,
În loc de populare flori.

Dar n-au uitat românii hramul
Acestor sacre șezători,
Mereu reeditează cadrul,
Cu-aceleași cântece și hori.

Mai sunt țărani oare-aceeași,
Ce-au dat vrăjmașilor de hac?...
Dar cine-atunci mai poartă iarăși
Tradiția noastră din veac?

De n-ar fi ei cu minți istețe,
Ce ne-ar rămâne nouă, oare,

La cei dispuși să ne învețe
Cu false cărți despre popoare?

Nu și-au uitat românii neamul!...
Și-n vremuri de război ori pace
Ei au știut că toți sunt unul,
Tocmai din timpurile dace.

Iar cei ce-au vrut să dezbine
Și să ne sufle-n patru vânturi,
N-au reușit decât s-atâțe
Dragostea noastră de pământuri.

Noi n-am venit de nicăierea
Și n-am prădat la nimeni masa,
De-aceea suntem dulci ca mierea
Dar aprigi păstrători de casă.

Și nu ne stingem în furtuni,
Ba, mai adânc, luăm tărie
Din vechi făclii de la străbuni
Ca horele-ncinse pe glie.

Paul Mircea IORDACHE

ARGINTUL (anecdotală)

Un om bătrân și foarte bogat îl vizită într-o zi pe rabin ca să-i ceară un leac pentru nefericire și singurătate. Rabinul l-a luat de mână și l-a dus la fereastră. "Ce vezi?" l-a întrebat el. "Văd bărbați, femei și copii umblând pe stradă." Rabinul îl luă iarăși de mână și-l conduse în fața oglinzii. "Acum ce vezi?" "Văd mutra mea acră" - răspuse bătrânul. "Înțelegi?" căută să-i explice rabinul, "și fereastra și oglinda sunt făcute din sticlă. Oglinda are însă un strat foarte subțire de argint pe ea și, de îndată ce apare argintul, nu-i mai poți vedea pe ceilalți, ci te vezi doar pe tine însuși."

Cele șapte minuni ale Lumii

- Piramida lui Keops
  - Grădinile suspendate
  - Farul din Alexandria
  - Mausoleul din Halicarnas
  - Statuia lui Zeus din Olimp
  - Colosul din Rodos
  - Templul Artemisei din Efes
  - Alte minuni
  - Turnul Eiffel
  - Taj Mahal
  - Statuia Libertății
  - Marele zid chinezesc
  - Turnul înclinat din Pisa
- La acestea se adaugă minunile tehnice și cele ale naturii.

COLEGIUL DE REDACȚIE

Ionel Bejenaru

Ion Fetcu

Paul-Mircea Iordache

Florea Macovei

Elena Chirilă

Tipar: S.C. CAROMI S.R.L. Botoșani
tel./fax: 0231/585050
E-mail: caromibt@yahoo.com